https://ca.wikipedia.org/wiki/Antoni_Andreu_i_Abelló

Sense sessió iniciada Discussió per aquest IP Contribucions Crea un compte Ini

àgina Discussió | Mostra Modifica Modifica el codi Mostra l'historial Més | Cerca a Viquipèdia

Antoni Andreu i Abelló

La redacció d'aquest article no és pròpia d'una enciclopèdia. Els errors més freqüents són l'ús de la primera persona verbal o una redacció poc seriosa, informal o subjectiva en lloc de descriptiva. Vegeu Viquipèdia:Llibre d'estil i Viquipèdia:Allò que la Viquipèdia no és. (Col·laboreu-hi!)

Antoni Andreu i Abelló (Montblanc, 1905-1982) fou un polític compromès en la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya. Fundador del Front Nacional de Catalunya i d'Edicions 62. És el gran de cinc germans, entre els quals hi ha en Josep Andreu i Abelló, i Carles Andreu i Abelló.

Regidor de l'Ajuntament de Reus (1931) i vicepresident del Centre de Lectura de Reus (1936). Director del *Diari de Catalunya*, portaveu d'Estat Català (1937) i membre del Comitè Executiu d'Estat Català. Fundador del Front Nacional de Catalunya.

Al final de la guerra civil espanyola s'exilià a França. La seva correspondència de l'exili ha estat recollida per Jordi Tous i Vallvè en un volum titulat *Antoni Andreu i Abelló: correspondència política d'exili (1938-1939). D'Estat Català al Front Nacional de Catalunya*. Tarragona, 1999.

Fou un dels fundadors i, després vicepresident, del Museu-Arxiu de Montblanc. Enamorat de la seva vila i gran col·laborador i difusor del procés de restauració del patrimoni històric de la vila ducal de Montblanc.

Antoni Andreu i Abelló	
Regidor	
Dades biogràfiques	
Naixement	1905 (111/112 anys) Montblanc
Ciutadania	Espanya
Activitat professional	
Ocupació	polític

Vegeu també [modifica | modifica el codi]

- Arxiu Montserrat Tarradellas i Macià.

Bibliografia [modifica | modifica el codi]

- Grau i Pujol, J. M.; Badia i Batalla, F. *Diccionari biogràfic històric de Montblanc (1155-1920)*, Montblanc : Fundació Martí l'Humà. Tot Conca, 2008. ISBN 9788493611408

Categories : Persones vives | Front Nacional de Catalunya | Polítics montblanquins | Regidors a l'Ajuntament de Reus

Antoni Andreu i Abelló – Vikipèdia - Backup

Butlletí de la Societat Catalana d'Estudis Històrics
ISSN: 0213-6791. ISSN de l'edició electrònica: 2013-3995.
http://revistes.iec.cat/index.php/BSCEH/index

Núm. XXVII (2016), p. 51-74
DOI: 10.2436/20.1001.01.151

ANTONI ANDREU I ABELLÓ, UN HOME DEL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA (1905-1982)

Fermí Rubiralta i Casas
Doctor en Ciència Política
Departament d'Educació del Govern Basc

Article lliurat el 30 de desembre de 2015. Acceptat el 18 de febrer de 2016

Resum

Aquest article recupera la trajectòria pública i la biografia personal d'Antoni Andreu i Abelló (Montblanc, 1905-1982). Dirigent de primera fila de l'independentisme català com a president del Front Nacional durant una curta però decisiva etapa de la seva història com foren els anys centrals de la dècada de 1940, participà igualment sota el franquisme de la callada i decisiva tasca de mecenatge i sosteniment de la cultura catalana, ensems que la seva intervenció resultà decisiva per a la restauració del patrimoni històric de la seva vila natal.

Paraules clau

Front Nacional de Catalunya, Museu-Arxiu de Montblanc, independentisme català, Fundació Salvador Vives i Casajoana, resistencialisme cultural.

http://publicacions.iec.cat/repository/pdf/00000237/00000038.pdf - Backup

responsabilitat de les finances i nomenava Marcel·lí Perelló per substituir Cornudella.[27] Finalment també, per causa de la guerra, al llarg d'aquest any Antoni Andreu arribà a ocupar de manera interina el càrrec de màxima responsabilitat de la formació separatista. Com evocà un aleshores molt jove militant d'EC i futur activista de l'FNC, Octavi Viladrosa, «Andreu i Abelló és el nou secretari general. Un home alt i prim, jove, de cabells ondulats, senyorívol».[28]

Ben aviat igualment, Antoni Andreu serà cridat a incorporar-se a files, tot i que això no li impedirà assistir a Barcelona a diverses reunions del Front Popular en representació d'EC, com les que recordava Miquel Ferrer a les seves memòries.[29]

És també durant aquesta conjuntura que s'estengué entre la militància separatista la consigna d'afiliar-se a la maçoneria, esventant possibles avantatges futurs, cas de confirmar-se el rumb cada dia més negatiu del conflicte bèl·lic. Així, de la mateixa manera que amb data 7 de juliol de 1937 Joan Cornudella, com altres dirigents d'EC, presentà la sol·licitud d'ingrés a la reconstituïda lògia Themis amb l'objectiu de donar-li un decisiu impuls catalanitzador, Antoni Andreu decidí afiliar-se, com el seu germà Josep, a la lògia Plus Ultra.[30]

La marxa a l'exili. La formació del Front Nacional de Catalunya

Consumada la derrota de l'exèrcit republicà, Antoni Andreu es veié obligat, com tants altres catalans, a marxar a l'exili. Pel relat de Josep M. Poblet sabem que, acompanyat de Joan Cornudella, a començament de febrer de 1939 arriba a Darnius (Alt Empordà), on també havia fet cap el president de la Generalitat i alguns dels seus consellers. Aquí, a la casa del jutge, s'aixoplugaren amb més de

27. «El Ple Ordinari de Delegacions Comarcals del Partit Estat Català» (1938), *Diari de Catalunya*, 1 de març, p. 1.

28. Octavi Viladrosa i Josa (2010), *Sang, dolor, esperança. La Generalitat republicana i la primera resistència independentista (1931-1946)*, Barcelona, Duxelm, p. 89.

29. Miquel Ferrer i Sanxis (2008), *Memòries (1920-1970). 50 anys d'acció política, social i cultural catalana*, Barcelona, Fundació Josep Comaposada, p. 393.

30. «Banco de datos de la Masonería Española. Relación de Logias de Cataluña, siglo xx», a Pere Sánchez i Ferré (1990), *La maçoneria a Catalunya (1900-1939)*, Barcelona, Fundació Jaume Bofill, tom III, p. 1012-1015; Pere Sánchez i Ferré (1993), *La maçoneria en la societat catalana del segle XX (1900-1947)*, Barcelona, Edicions 62, p. 231.

Nota: http://publicacions.iec.cat/ és el portal de publicacions de l'Institut d'Estudis Catalans

Institvt d'Estvdis Catalans

Portal de publicacions

Consultes i suggeriments

Informació per als distribuïdors

Presentació Marc legal Ajuda

Publicacions de l'IEC

Llibreria virtual

Dades de l´usuari/ària

Adreça electrònica

Contrasenya

Entra

Alta d´usuari/ària

Catàleg

Podeu consultar totes les publicacions de l´IEC cercant per qualsevol dels camps següents: autor/a, títol, col·lecció, matèria, ISBN, any d´edició i cerca exhaustiva

Col·leccions bibliogràfiques

Podeu consultar totes les col·leccions publicades per l´IEC, per les seves seccions i per les societats filials, amb la descripció bibliogràfica de cadascuna de les obres

Revistes científiques

Podeu consultar les revistes científiques publicades per l´IEC, amb tots els sumaris, i els continguts a text complet disponibles

Edicions en línia

Podeu accedir al text complet de les publicacions digitals de l´IEC

Botiga

Podeu consultar i adquirir les publicacions editades per l´IEC, les seves seccions i les societats filials que hi estan vinculades

Novetats editorials

Podeu consultar i adquirir les darreres novetats editorials de l´IEC

unebook LIBROS UNIVERSITARIOS www.unebook.es

Cerca ràpida

Ajuda

Títol

Autor/a

Col·lecció

Matèria

Any d´edició

Cerca exhaustiva

Cerca

Diccionari de sinònims

DHAC Diccionari d'historiadors de l'art català-valencià-balear

Destaquem

Consulteu el DIEC2 al mòbil

DIEC2

Diputació Barcelona

Llibreria de l'Institut d´Estudis Catalans - Carrer Maria Aurèlia Capmany,14-16. 08001 Barcelona
Telèfon +34 932 701 636 - Fax +34 932 701 180 - Plànol
A/e: publicacions@iec.cat

Per a navegar pel portal necessiteu Mozilla o Microsoft Internet Explorer (recomanem la versió 5.0 o superior).
Amb altres navegadors i/o resolucions podria ser que visualitzéssiu incorrectament alguna de les pàgines del portal.

ESTAT CATALÀ

REUS

Redacció i Administració: Gaudí, 13.—Tel. 305 · Dissabte, 11 de Setembre del 1937 · Any I - Núm. 29.—Preu: 15 cts.

Meditació d'11 de Setembre

Es tradició a Catalunya de commemorar, en forma de diada, l'aniversari d'una data trista, la d'aquell 11 de Setembre de 1714, en la qual es clou un cicle de devallada nacional per al nostre país. Nosaltres, més que un jorn d'homenatge, preferiríem que fos un dia de reflexió. La tragèdia, amb grandeses èpiques, de la resistència de Barcelona ha de produir-nos admiració, però, alhora, cal pensar, com si féssim examen de consciència, per quins motius els catalans arribaren a una condemnació.

L'11 de Setembre era [illegible] es manifestava favorable a la monarquia absoluta i a les constitucions [illegible] dels pobles. La coexistència, dins una mateixa corona, d'uns països [illegible] independents, [illegible] la sobirania del rei i la pràctica democràtica [illegible] que es desplegava un absolutisme que estava en l'ambient. Tot el mal de Catalunya, doncs, pervé de les circumstàncies i començà en una data molt més reculada que l'any 1714. Si Catalunya, [illegible] al compromís de Casp, hagués mostrat [illegible] patriòtica, l'herència de Martí l'Humà no hauria derivat vers un Trastàmara [illegible] trencada la successió de la casa de Barcelona, la vida de les terres de la corona d'Aragó encara fóra [illegible] plena. ¿Haguérem servat el sentit democràtic i, [illegible] d'Anglaterra i [illegible] moderna hauria conegut un altre estat tradicionalment parlamentari [illegible] per l'esperit de Renaixement, hauríem conegut el monarca absolut i [illegible] dels quatre estats de la nostra Confederació? ¿Aneu a saber! Però [illegible] l'orientació que haguessin seguit els pobles de la corona d'Aragó, la [illegible] afectat a nosaltres sols i l'essencial s'hauria salvat.

Però quan en 1412 es decidia que un Trastàmara [illegible] cop català, es donà un pas d'enorme trascendència per a la nostra terra. [illegible] d'Antequera ni els seus fills, com calia témer, no [illegible] cap [illegible] dins llur reialme; tot llur bellugueig estava orientat a llur país [illegible] corona de Castella els interessava molt més que la que cenyien. Per això [illegible] matrimonial d'una Trastàmara castellana amb un Trastàmara aragonès, [illegible] de les dues corones, era un fet que inexorablement havia de produir-se. El casament de Ferran i d'Isabel, però, no creà cap unitat política els reialmes [illegible] contraent posseïa no van soldar-se en aquell esdeveniment domèstic, [illegible] súbdits de l'un cònjuge eren estrangers a les terres de l'altre i una frontera [illegible] ambdós regis patrimonis. Amb tot, aquella unió personal, malgrat el famós [illegible], produí a Catalunya una pèrdua molt considerable: ens llevà [illegible], els grans esdeveniments internacionals foren intervinguts per [illegible] no era el nostre. S'abaixava, doncs, la nostra categoria estatal i [illegible] un poble vegetatiu, sense política, sense relleu exterior i com a [illegible].

Aquesta situació depressiva no era possible que [illegible] indefinidament. Un poble no pot viure, tenint totes les atribucions i tots [illegible] d'estat i calguent-li acontentar-se amb una vida íntima. Catalunya (i en [illegible] compreném a Aragó que, malgrat tot, estava molt dintre la nostra [illegible] de sentir, i València i Mallorca, pobles més fraterns puix que són de la nostra [illegible] de decidir-se a prendre una posició: o separar-se per a fer casa pròpia o [illegible] a la cort per a dirigir-ne la política. Si el casament dels Reis Catòlics [illegible] una fusió de pobles, no hi hauria hagut problema. Però ara hi era, i [illegible] molt tràgic. A més a més, i d'això potser se n'adonaven poc els catalans, [illegible] temps, l'allunyam[illegible] nava, tot s[illegible]

[illegible] arribat a ésser rei d'Espanya, hauria cercat suport en els pobles de la corona d'Aragó, que l'aclamaven, i no en els de la corona de Castella, que no el volien. Catalunya, [illegible], intervé en la política espanyola: vol un rei al seu gust; semblà que aspiri a l'hegemonia peninsular.

Aquesta finalitat potser no era ben conscient, però existia i revelava com Catalunya havia renunciat a la separació. Amb tot, els catalans que es posaren al capdavant d'aquest moviment intervencionista havien d'haver reflexionat profundament si aquesta nova política els portava [illegible] creixement. No parlem, ara, de possibilitats de triomf, que llavors hi eren totes. Si insospitables fets adversos no haguessin advingut, Carles d'Habsburg [illegible] el Felip borbònic. Però els catalans, posats a intervenir a la política espanyola, havien de mesurar-ne totes les conseqüències [illegible] que havia de semblar-los hipotètica: la de perdre. Perquè amb la desfeta militar, calia suposar que vindria la desfeta política i Catalunya ho donaria [illegible] seus enemics. I llavors caurien aquells organismes (Braços, Generalitat, constitucions municipals, Consells, tots els Privilegis) que aguantaven una aparença de poble constituït. Sense [illegible] sense política, Catalunya anava perdent esperit nacional, però mentre servà aquelles institucions, es mantenia el que li era primordial [illegible] contextura. I en aquest primer intervencionisme espanyol que els catalans practicaren, ho varen perdre tot. Catalunya, llavors, entrà en el camí [illegible] que les tendències de molts anys havien obert; la nostra terra començà a esdevenir [illegible].

Si aquells catalans haguessin reflexionat tant com el cas mereixia, haurien vist que [illegible] ens ho jugàvem tot, i que els castellans, [illegible] el descabdellament de la contesa, no arriscaven res. Perquè, adhuc en cas de triomf, era sospitós que [illegible] intervencionisme pogués mantenir-se tens i eficaç. No acusarem els catalans d'aquella època d'imprevisors en el detall, perquè cercaren totes les garanties [illegible], però els podem acusar d'imprevisió, quan es jugaren les nostres [illegible] el nostre esdevenidor polític a una sola carta.

[illegible] aquesta acusació, si gosàvem formular-la, hauria d'ésser més extensa. [illegible] judicar-los com a catalans amb poc esperit nacional. Prat de la Riba [illegible] entre assetjats i assetjadors, en la memorable resistència barcelonina, [illegible] diferència de pensament polític. Fixem-nos, també, que en els baluards i en els portals d'aquella Barcelona heroica, al costat de catalans hi havia castellans, [illegible] els que atacaven existien batallons formats exclusivament per fills de [illegible]. Els programes, els versos i els escrits que, per incitar al coratge, corrien entre les mans dels defensors de Barcelona, eren escrits en castellà, i en castellà [illegible] el nostre plet, a les cancelleries europees, els ambaixadors de Catalunya. [illegible] encara, que la «Junta de Justicia y Gobierno» que, després de l'entrada [illegible] nomenà el duc de Berwick estava composta d'individus amb cognoms [illegible] del seu president, i que en el Decret de Nova Planta hi ha rastres [illegible] del català Ametller.

L'11 de Setembre de 1714, doncs, havia de venir. Si l'esperit nacional mancava als catalans i [illegible] corrents de l'època portaven a consagrar l'entitat que el professor [illegible] Muir modernament ha qualificat d'estats-nacions i si els nostres avantpassats [illegible] dins un dilema difícil, el triomf del que ens era contrari era gairebé segur. La resistència, magníficament heroica, dels catalans que lluitaven [illegible] ra de mar-

ANTONI ANDREU i ABELLÓ

CORRESPONDÈNCIA POLÍTICA D'EXILI (1938-1939)

D'ESTAT CATALÀ AL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

Jordi Tous i Vallvè

PREMI D'ASSAIG ROVIRA i VIRGILI 1998

Antoni Andreu i Abelló era conegut com el "Maco del Celdoni"

Antoni Andreu i Abelló

Montblanc (Conca de Barberà)
10-3-1905 2-10-1982

En record i homenatge

El "Maco del Celdoni"

L'Antoni va nèixer a Montblanc, traslladant-se els seus pares a Reus quan ell tenia tretze anys, hi van romandre de 1923 a 1936. Fa una estada a Bèlgica, per estudis, del 1924 al 1925.

Es presenta a les eleccions municipals, que portaren la República del 12 d'abril de 1931, en els rengles del Foment Nacionalista Republicà, adherit a Esquerra Republicana de Catalunya. Sortí elegit regidor, ocupant primer l'àrea de Cementiris, Mercats i Escorxador, i després la de Sanitat i Assistència Social.

El 6 d'octubre de 1934, trobant-se a Montblanc aplega i mobilitza la gent. Quan tenia un autobús ple per desplaçar-se a Barcelona els arriba la notícia que la insurrecció ha estat vençuda i el govern de la Generalitat és empresonat. A Reus, l'Antoni ocupa la vice-presidència del Centre de Lectura.

El novembre de 1936, responent a una crida del President Companys, organitza una expedició en cotxes, que malgrat la perillositat del desplaçament, es trasllada a Madrid per evacuar infants que són recollits per famílies de la Conca de Barberà, a fi i efecte de salvaguardar-los dels bombardejos. Ingressa a Estat Català. L'octubre de 1937, s'afilia a la lògia maçònica Plus Ultra de Barcelona. El mateix any és director del "Diari de Catalunya" d'Estat Català, partit del que és secretari general interí, fins que és mobilitzat i s'incorpora al front d'Aragó.

Amb la derrota pren el camí de l'exili. Aconsegueix evitar els camps de concentració degut a la seva amistat amb el tinent-coronel de l'Exèrcit Republicà, Sanjuan.

Després d'uns mesos d'estada a Saint Aigols (Var) s'instal.la a París, des d'on desplega una gran activitat intentant ajudar els companys d'Estat Català que restaven els camps.

Forma part del consell de redacció d'"El Poble Català", que va editar-se a París fins l'ocupació . Va formar part del Consell Executiu d'Estat Català a l'exili. I és al pis que ocupava, junt amb el matrimoni Cornudella, a la rue Chevalier de la Barre, on es crea el que després s'anomenaria el Front Nacional de Catalunya.

Dos dies abans que els alemanys entrin a París ell i en Joan Cornudella, amb les seves dones, la Pilar Pellicer i

la Maria Feixa, escapen cap el sud en un viatge ple d'incidències. S'instal.la a Perpinyà on, junt amb en Daniel Cardona, representa el FNC. Allà entra en contacte amb la resistència i els serveis secrets francesos.

El 1940 viatja clandestinament a Catalunya amb en J. Cornudella, M. Cruells, Xammar i altres membres del Front per posar les bases de la nova organització retornant, ell, a Perpinyà.

Degut a la gran activitat del Front en les rutes d'evasió de gent perseguida pels nazis, aviadors caiguts en les zones ocupades i en tasques d'espionatge, l'Andreu és detectat per la policia de Petain i la Gestapo i són els mateixos serveis de la França lliure que li recomanen que es fés fonedís. Després de deixar organitzada l'antena i els contactes amb el Dixieme Bureaau, torna a l'interior a finals de 1943. Poc després d'arribar hi ha una caiguda de més de cent militants i simpatitzants del Front, entre ells tota la direcció política. L'Antoni que viu amagat a Barcelona, amb documentació falsa i utilitzant els noms de guerra de "Robert" i "Agustí", es fa càrrec, junt amb els membress de la secció militar, de la reorganització del que restava del Front que, a partir d'aleshores, presideix. Fan crèixer el partit que pren una gran empenta, sobretot per l'esperança que la victòria aliada, a la 2ª. Guerra mundial, respresentaria la lògica caiguda del franquisme. Torna a França, en un viatge de pocs dies, per lligar la línia política entre l'interior i els representants del Front a l'exili.

Obra d'ell van ser alguns dels primers manifestos clandestins de l'organització. Enllaçava directament amb els col.laboradors del Front: Josep Ma. de Sagarra, Josep Palau i Fabre, un dirigent d'Estat Català lleidatà del que només ens ha quedat el nom de "Mum" i el Monestir de Montserrat.

El 1946 deixa la Presidència del Front, si bé durant tota la seva vida va ser membre del Consell Nacional. Junt amb en Joan Cornudella, va representar el FNC al Consell Nacional de la Democràcia Catalana, conegut com a Comité Pous i Pagès, primera instància unitària que es crea a l'interior. Va dirigir el portaveu del FNC "Per Catalunya", tot i que el veritable factòtum d'aquest era en Serra Estruch (veure tríptic de desembre de 2001).

És condemnat "en rebeldia" per un Consell de Guerra el 1949, a dotze anys i un dia i a inhabilitació, a

perpetuitat, per qualsevol càrrec públic o d'empresa privada.

Encara, el 1971, representa el Front en l'acte fundacional de l'Assemblea de Catalunya, motiu pel qual és detingut. Va ser un dels motors de la creació del Museu-Arxiu de Montblanc, on ocupa la vice-presidència. Coma homenatge el Museu té una sala amb el seu nom. Participa en la creació d'Edicions 62. La seva casa "El Molí del Celdoni", sempre va estar oberta als catalans nacionals, convertint-se en un centre d'irradiació cultural i patriòtic.

Quan el vaig conèixer, l'Antoni ja era gran, però el recordo com un home alt, ben plantat, de faccions agradables i d'un posat elegant i de formes molt correctes. Amb raó de jove li deien "el maco del Celdoni". Cal remarcar que la família Andreu i Abelló gaudia d'una posició benestant. Ara bé, això no va ser motiu per deixar de dur una activitat patriòtica que el va omplir de vicissituds.

L'Antoni, com tants homes i dones d'aquella generació van lluitar per una Catalunya lliure en un marc de nacions lliures. Que el seu exemple ens esperoni envers aquest objectiu.

Robert Surroca i Tallaferro

Països Catalans, novembre de 2002.

Per a més informació: "El Front Nacional de Catalunya" Daniel Díaz Esculies, La Magrana, Barcelona 1983. "Una vida per Catalunya" Jaume Martínez Vendrell, Pòrtic, Barcelona 1991. "Antoni Andreu Abelló, correspondència política de l'exili (1938-1939) Jordi Tous i Vallvé, El Mèdol, Tarragona 1999. "Per Catalunya" núm. 4 (5-5-1978) i núm. 2 (abril 1987).

Font: http://homenatgenacional.blogspot.com.es/2016/10/antoni-andreu-i-abello-el-maco-del.html - Backup

Un dels germans destacats d'Antoni Andreu i Abelló és Josep Andreu i Abelló

https://ca.wikipedia.org/wiki/Josep_Andreu_i_Abelló

Josep Andreu i Abelló

Josep Andreu i Abelló (Montblanc, 8 de novembre de 1906 - Madrid, 31 de maig de 1993 fou un advocat i polític català.[3] Era fill d'una família de propietaris de terres, i tenia per germans Carles Andreu i Abelló i Antoni Andreu i Abelló. Fou President del Tribunal de Cassació durant la Generalitat republicana. Com a parlamentari elegit el 1977 fou membre de la Comissió dels Vint que redactà l'avantprojecte d'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979.

Josep Andreu i Abelló	
Nom original	Josep Andreu
Diputat al Parlament de Catalunya durant la Segona República	
1932 – 1934	
President del Tribunal de Cassació durant la Generalitat republicana	
1936 – 1939	
Diputat al Congrés dels Diputats[1]	
30 de juny de 1977 – 2 de gener de 1979	
Senador per Barcelona[2]	
1 de març de 1979 – 14 de juliol de 1986	
Diputat al Parlament de Catalunya	
10 d'abril de 1980 – 20 de març de 1984	
President	Jordi Pujol i Soley
Dades biogràfiques	
Naixement	8 de novembre de 1906 Montblanc
Mort	4 de gener de 1993 (als 86 anys) Madrid
Sepultura	Cementiri de Reus
Nacionalitat	Catalunya
Ciutadania	Espanya
Activitat professional	
Ocupació	Advocat, i polític
Altres dades personals	
Partit polític	Esquerra Republicana de Catalunya (1931-1976) Partit Socialista de Catalunya-Congrés (1976-1978) Partit dels Socialistes de Catalunya (1978-1993)

Contingut [amaga]

Biografia [modifica | modifica el codi]

Segona República i Generalitat republicana [modifica | modifica el codi]

Va estudiar dret a Barcelona, però un cop fou advocat va exercir a Reus,[3] on tingué com a passant a Josep Solé i Barberà. Va militar a les Joventuts Nacionalistes i al Foment Nacionalista Republicà del qual va ser president a Reus el 1930. El 1931 va participar en la fundació d'ERC.[3]

El 1932 fou diputat per Tarragona i va participar en l'aprovació de l'Estatut. El 1934 actuava com un dels advocats defensors dels processats pels Fets del 6 d'octubre.

El 1936 fou nomenat President de l'Audiència Territorial de Catalunya i del Tribunal de Cassació[3] (on va contractar com a secretari al seu amic Poblet i Guarro). Quan l'abril del 1937 la Generalitat va impulsar la gran investigació dels crims comesos des de l'inici de la guerra i la revolució, Andreu i Abelló va crear un tribunal especial per jutjar aquests casos i el posà sota la direcció de Joan Bertran de Quintana. La investigació va fer aflorar nombrosos assassinats i s'identificaren els mateixos assassins: Dos dels anarquistes processats més importants foren Dionís Eroles i Aurelio Fernández, els quals foren cessats dels càrrecs del poder després dels Fets de Maig. Poc després, el 2 d'agost de 1937 Josep Andreu i Abelló patí un atemptat contra la seva vida, les investigacions posteriors assenyalaren Eroles com a inductor de l'intent d'assassinat però no es va arribar a provar.[4]

D'aquesta etapa cal dir també que fou president del Club Natació Reus Ploms (1934-1939).

Trajectòria durant el franquisme [modifica | modifica el codi]

El 1939 va marxar a l'exili amb el president Lluís Companys, primer a París, després a Mèxic (via Nova York), establint-se finalment a la ciutat de Tànger (Marroc)[5] el 1949. Allà va fundar i presidir el BIM (Banc Immobiliari del Marroc), després BIMM (Banc Immobiliari i Mercantil del Marroc),[6] i va treballar en la clandestinitat contra la dictadura franquista.

Va tornar a Catalunya el 1964 i va ser detingut o multat diverses vegades per la seva militància antifranquista. Va ser conseller a Banca Catalana. Va participar en la Coordinadora de Forces Polítiques, i a mitjans dels anys setanta promovia també l'Assemblea de Catalunya fent-ne el discurs inaugural.[3] El 1976 va abandonar ERC i es va afiliar al Partit Socialista de Catalunya-Congrés i el 1978, després el del procés d'unficació, al Partit dels Socialistes de Catalunya.

L'etapa democràtica [modifica | modifica el codi]

Fou elegit diputat del PSC per la circumscripció de Barcelona en les primeres eleccions democràtiques després del franquisme de 1977, i reelegit el 1979,.[3] El 1977 actuava de president de l'Assemblea de Parlamentaris. L'any 1978 presidí[7] la Comissió dels Vint, que al parador de Sau, Masies de Roda redactà l'avantprojecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979. A l'any següent la Comissió dels 21, que va negociar-ne l'aprovació.

Entre el 1979 al 1986 fou senador (dues legislatures). I entre 1980 i 1984 ho fou al Parlament de Catalunya.[3] El 1984 va abandonar tots els càrrecs polítics.

Entre el 1977 i el 1985 fou el president de l'Ateneu Barcelonès.[3]

Morí el 31 de maig de 1993 a Madrid, després d'una llarga malaltia. Fou enterrat a Reus.

Fons personal [modifica | modifica el codi]

El seu fons personal es conserva a l'Arxiu Nacional de Catalunya. El fons conté la documentació generada i rebuda per Josep Andreu i Abelló, principalment sobre la seva activitat política a l'exili d'entre la qual cal destacar la relacionada amb el govern de la República a Mèxic i amb la JARE (Junta d'Auxili als Republicans Espanyols). També fruit de l'activitat política d'Andreu i Abelló cal remarcar la documentació relacionada amb el Parlament de Catalunya (Projecte d'Estatut d'Autonomia i Assemblea de Parlamentaris). Del conjunt de documentació que inclou el fons és especialment interessant la correspondència, procedent de diverses personalitats polítiques com ara Pere Bosch i Gimpera, Carles Pi Sunyer, Lluís Companys, Josep Tarradellas, entre d'altres.[8]

Referències [modifica | modifica el codi]

1. ↑ Fitxa del Congrés dels Diputats
2. ↑ Fitxa del Senat
3. ↑ 3,0 3,1 3,2 3,3 3,4 3,5 3,6 3,7 *Diccionari d'Història de Catalunya*; ed. 62; Barcelona; 1998; ISBN 84-297-3521-6; p. 44
4. ↑ P. Preston, 2012: p. 405
5. ↑ del Pino, Domingo. «Los catalanes y Tánger» (en castellà). Revista Afkar Ideas, 06-12-2001. [Consulta: 11 juny 2011].
6. ↑ Fuentes, Juan Francisco. *Luis Araquistáin y el socialismo español en el exilio, 1939-1959* (en castellà). Biblioteca Nueva, 2002. ISBN 8470309676.
7. ↑ Article d'Andreu Mayayo "Els parlamentaris (i la parlamentària) de la Comissió dels vint" al Monogràfic: "Vint anys de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Balanç i persepectives" Barcelona 1999
8. ↑ «Josep Andreu». Arxiu Nacional de Catalunya. [Consulta: Juliol 2013].

Bibliografia referenciada [modifica | modifica el codi]

- Preston, Paul. *L'Holocaust espanyol*. 3a ed.. Editorial Base, 2012, p. 905. ISBN 978-84-15267-23-2.

Enllaços externs [modifica | modifica el codi]

- Fons Josep Andreu i Abelló a l'Arxiu Nacional de Catalunya.
- Josep Andreu a memòriaesquerra.cat

Josep Andreu i Abelló – Vikipèdia - Backup

Antoni Andreu i Abelló és parent de l'actual alcalde de la vila de Montblanc (Tarragona), capital de la comarca de la Conca de Barberà. El nom de l'actual alcalde de Montblanc és Josep Andreu i Domingo. "Celdoni" és el renom de la casa de Josep Andreu i Domingo. El lloc on viu rep el nom de "Molí del Celdoni".

https://ca.wikipedia.org/wiki/Josep_Andreu_i_Domingo

Josep Andreu i Domingo

Josep Andreu i Domingo (Montblanc, Conca de Barberà, 12 de maig de 1956) és un polític i arqueòleg català, alcalde de Montblanc, diputat al Congrés dels Diputats en la VIII legislatura i senador designat pel Parlament de Catalunya.

Biografia [modifica | modifica el codi]

Llicenciat en arqueologia per la Universitat de Barcelona, ha estat gerent d'una pedrera i fàbrica de carbonat de calç, Blancos de Aragón SL, a Belchite.[1] És militant d'Unió de Pagesos i d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC).[1]

A Montblanc, ha estat regidor de l'ajuntament des del 1991 fins al 1999 i entre el 2003 i el 2007 i alcalde els dos primers anys de la legislatura 1999-2003 i d'ençà del 2007.[1]

També ha estat senador en el període 2003-2004 per l'Entesa Catalana de Progrés en substitució de Marta Cid Pañella, que havia estat escollida diputada al Parlament de Catalunya, i diputat al Congrés dels Diputats per la circumscripció de Tarragona per ERC la legislatura 2004-2008 escollit a les eleccions generals espanyoles de 2004. D'ell partí la iniciativa de proposició no de llei instant al govern espanyol a "promoure la cultura, la història, la identitat i la llengua del poble gitano", aprovada el 27 de setembre de 2005.[2]

President de la Federació d'ERC al Camp de Tarragona, fou escollit diputat per la circumscripció de Tarragona a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2012.[3]

El 12 de gener de 2016, coincidint amb el nomenament de Carles Puigdemont com a President de la Generalitat de Catalunya, el va substituir de forma provisional com a president de l'Associació de Municipis per la Independència; fins aleshores era vicepresident.[4]

Referències [modifica | modifica el codi]

1. ↑ 1,0 1,1 1,2 Fitxa de Josep Andreu al Parlament de Catalunya
2. ↑ El Congreso insta al Gobierno a promover la cultura y la lengua del pueblo gitano a *Pensamiento y Cultura Gitanos* núm. 31, octubre de 2005
3. ↑ Josep Andreu serà el candidat d'ERC a la demarcació de Tarragona a delcamp.cat, 11/10/2012
4. ↑ «L'alcalde de Montblanc, Josep Andreu, president de l'AMI en funcions». ccma.cat. [Consulta: 13 gener 2016].

Enllaços externs [modifica | modifica el codi]

- Josep Andreu a esquerra.cat
- Fitxa de Josep Andreu al Senat
- Fitxa de Josep Andreu al Congrés dels Diputats

Josep Andreu i Domingo	
Nom original	Josep Andreu Domingo
Senador per Tarragona	
8 de novembre de 2003 – 1 d'abril de 2004	
← Marta Cid i Pañella	
Circumscripció	Tarragona
Alcalde de Montblanc	
3 de juliol de 1999 – 23 d'abril de 2001	
← Andreu Mayayo	Josep Maria Borràs →
En el càrrec des de 16 de juny de 2007	
← Carles Carrera i Ollé	
Diputat al Congrés dels Diputats	
30 de març de 2004 – 15 de gener de 2008	
Diputat al Parlament de Catalunya	
17 de desembre de 2012 – 4 d'agost de 2015	
Circumscripció	Tarragona
Dades biogràfiques	
Naixement	12 de maig de 1956 (61 anys) Montblanc
Ciutadania	Espanya
Activitat professional	
Ocupació	polític
Altres dades personals	
Partit polític	ERC

Josep Andreu i Domingo va ser escollit provisionalment com a President de la AMI (Associació de Municipis per la Independència), càrrec que anteriorment ocupava Carles Puigdemont, l'actual President de la Generalitat de Catalunya.

LA VANGUARDIA | **Tarragona**

Al Minuto · Internacional · Política · Opinión · Vida · Deportes · Economía · Local · Gente · Cultura · Sucesos · Temas

El alcalde de Montblanc, Pep Andreu, asume provisionalmente la presidencia de la AMI

La entidad reunirá su consejo directivo el próximo 26 de enero para elegir nuevo presidente, cargo que hasta ahora ocupaba Carles Puigdemont

ACN,
TARRAGONA

Actualizado a 11-01-2016 19:04

El alcalde de Montblanc, Josep Andreu (derecha), junto al alcalde de Valls, Albert Batet (izquierda), en un acto reciente. (ACN / Roger Segura)

El alcalde de Montblanc, Pep Andreu, asume provisionalmente la presidencia de la AMI | La Vanguardia:

> *A partir de este lunes, el **alcalde** de Montblanc, Pep Andreu, asume de forma provisional la presidencia de la **Associació de Municipis per la Independència** (AMI), en sustitución del actual presidente de la **Generalitat**, Carles Puigdemont.*
>
> *Según los estatutos de la entidad, en aplicación del artículo 22.3, en caso de vacante la presidencia de la AMI recae provisionalmente en el vicepresidente primero que, desde el pasado mes de julio, es el alcalde de **Montblanc**.*
>
> *Andreu convocará el consejo directivo de la Asociación, el próximo 26 de enero, con el único objetivo de elegir nuevo presidente de forma provisional hasta que la siguiente Asamblea General lo ratifique o designe otro. El hasta ahora presidente de la AMI, Carles Puigdemont, deja de serlo de manera automática desde el momento que renuncia a la alcaldía de Girona, como ha hecho este lunes. Según los estatutos de la AMI, a partir de ese momento, deja de ostentar todos sus **cargos** dentro de la asociación, entre ellos el de presidente.*
>
> *Pep Andreu, alcalde de Montblanc, fue elegido **vicepresidente** primero de la AMI el pasado 17 de julio en la última asamblea general de la entidad que se celebró en Valls. El nombramiento de Andreu ha sido firmado por el secretario de la AMI, Joan Rabasseda, alcalde de Arenys de Munt, este mismo lunes.*

Un dels familiars de Josep Andreu i Domingo és en Carles Andreu, propietari del Celler Carles Andreu, localitzat a la localitat anomenada Pira.

Celler Carles Andreu

Celler Carles Andreu

Gastronomía - Bodegas de vinos y cavas

Nombre	Celler Carles Andreu
Tipos de vinos	Blanco, Tinto, Cava
D.O.	Conca de Barberà, Cava
Dirección	Carrer Sant Sebastià 19
Código postal	43423
Municipio	Pira
Localidad	Pira
Marca Turística	Costa Daurada
Teléfono	977 887 404
Fax	977 887 427
E-mail	info@cavandreu.com
Web	http://www.cavandreu.com
Idiomas	Catalán, Castellano, Alemán, Inglés, Francés

Celler Carles Andreu | Gastronomía - Bodegas de vinos y cavas | Catalunya.com

Anant desde Montblanc en direcció Pira (pràcticament a la sortida d'aquest poble) veurem un rètol indicant l'ubicació del Celler Carles Andreu.

Imatge extreta de google maps

Si ens fixem millor en el rètol podrem apreciar a l'esquerra el dibuix d'un ull que els recorda al característic "ull maçònic" i un símbol que representa el raïm, amb una també característica forma triangular.

A la vila de Montblanc es celebra anualment el festival de "música" anomenat "Acampada Jove" de caràcter marcadament independentista i marxista (amb tota la influència perjudicial que això implica). Aquest festival està organitzat per les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya.

MONTBLANC
17/18/19
DE JULIOL

ACAMPADA JOVE 2014

LA REVOLUCIÓ DEL SÍ SÍ

DIJOUS 17 DE JULIOL
CARPA TIO CANYA
19:30 BONOBOS
20:45 ITACA BAND
ESPAI INDEPENDÈNCIA
22:00 KAOBA
23:15 PEPET I MARIETA
00:45 TXARANGO
02:15 OQUES GRASSES
03:45 PIRAT'S SOUND SISTEMA
CARPA TIO CANYA
05:00 DJ OCT

DIVENDRES 18 DE JULIOL
CARPA TIO CANYA
19:30 GERMÀ NEGRE
20:45 OBESES
ESPAI INDEPENDÈNCIA
22:00 GREEN VALLEY
23:15 ASPENCAT
00:45 LA GOSSA SORDA
02:15 TALCO
03:45 EBRI KNIGHT
CARPA TIO CANYA
05:00 TROPICAL RIOTS PD'S

DISSABTE 19 DE JULIOL
CARPA TIO CANYA
19:30 PROJECTE MUT
20:45 CYBEE
ESPAI INDEPENDÈNCIA
22:00 ELS PETS
23:15 ELS AMICS DE LES ARTS
00:45 LA RAÍZ
02:15 JSK & LA RUDE BAND
03:45 BRAMS
CARPA TIO CANYA
05:00 DJ SENDO

www.acampadajove.cat JERC

A l'Acampada Jove hi han assistit personatges com Oriol Junqueras, Marta Rovira o Joan Tardà.

Junqueras a l'Acampada Jove: «Ens volen en l'excepcionalitat però hem d'actuar amb serenor»

Joan Tardà, assegut a la cadira de l'esquerra

Acampada Jove
@acampadajove

Follow

Replying to @acampadajove @junqueras and 3 others

DIEM SÍ A LA REPÚBLICA!!
#acampadajove2017

Translate from Spanish

9:34 AM - 15 Jul 2017

[Twitter](#) - [Backup](#)

